

Arrest

nr. 99 035 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 november 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 21 november 2012 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 12 december 2012 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 12 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Tirana en bent u Albanees staatsburger. In 2000 geraakte u bij een ongeluk thuis zwaargewond aan uw beide benen. Ten gevolge hiervan verloor u in 2000 een deel van uw rechtersvoet en moest uw linkerbeen in 2008 na een infectie aan uw voet geamputeerd worden. Deze operatie en de prothese die u in 2009 aangemeten kreeg, werden betaald door een Ierse organisatie die u in het ziekenhuis was aanbevolen. U zou nu een nieuwe prothese moeten krijgen aangezien u er erg last van heeft, maar kan deze in Albanië niet krijgen aangezien de ziekenhuizen hiervoor niet de nodige materialen hebben en u er de middelen ook niet voor heeft. Sinds uw ongeluk in 2000 heeft u niet meer gewerkt. Uw invaliditeit belemmerde u in uw zoektocht naar werk en u had het moeilijk om lang in wachtrijen te staan bij uw aanmelding bij het ministerie van werk en arbeidsbureaus. U werd invalide verklaard en ontving hiervoor maandelijks uitkeringen. U besloot naar België te komen in de hoop hier een nieuwe prothese te kunnen krijgen, maar ook omdat u in Albanië geen werk kan vinden en u op een onhygiënische plek woont waardoor u vreest nieuwe infecties aan uw benen op te lopen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 9 december 2011; een certificaat van gezinssamenstelling, uitgereikt op 31 oktober 2012 te Tirana; een foto van uzelf waarop uw verwondingen zichtbaar zijn; Albanese medische attesten waaruit blijkt dat u in mei 2000 gehospitaliseerd werd met brandwonden en uw linkerbeen in 2008 geamputeerd werd ten gevolge hiervan; twee attesten van de sociale verzekering betreffende uw invaliditeitsuitkering; en een persoonlijke verklaring betreffende uw problemen in Albanië.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 128 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst verklaarde u naar België gekomen te zijn wegens uw medische problemen, die u staakt met een aantal Albanese medische attesten. U heeft een nieuwe prothese nodig maar in Albanië zijn de materialen hiervoor niet beschikbaar of zijn de prothesen van minder goede kwaliteit (CGVS, p. 6, 8). Er dient evenwel op gewezen te worden dat deze door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Tevens gaf u aan Albanië te hebben verlaten omdat u er over onvoldoende financiële middelen beschikte. U ontving in Albanië twee invaliditeitsuitkeringen en uw echtgenote heeft een baan, maar

uzelf vond geen werk door uw invaliditeit (CGVS, p. 7-8). Deze door u geschetste asielmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig evenmin verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakte duidelijk dat u behalve voornoemde medische problemen en socio-economische problemen geen enkel ander (veiligheids)probleem heeft gehad en dat u in Albanië nooit noemenswaardige problemen heeft gekend noch met medeburgers, noch met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 9-10).

Tot slot gaf u aan in Albanië in slechte hygiënische omstandigheden te wonen waardoor u schrik heeft een nieuwe infectie op te lopen aan uw benen (CGVS, p. 4, 6-7). U verklaarde dat uw woonomstandigheden onhygiënisch waren aangezien er in uw buurt afvalverbranding gebeurt, maar dat u niet elders kan gaan wonen omdat u hiervoor niet over de nodige financiële middelen beschikt (CGVS, p. 7). Ook dit betreft een motief van economische aard dat evenmin verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort en het certificaat van gezinssamenstelling bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en deze van uw gezinsleden, die niet ter discussie staan. De medische attesten, evenals de attesten van de sociale verzekering en de foto van uzelf, staven uw gezondheidsproblemen en invaliditeit, die evenmin door mij worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Doordat verwerende partij voorafgaand aan haar beslissing geen enkele inzage in het dossier van het cgvs aan verzoeker heeft verleend laat staan dat zij verzoeker voorafgaand aan het nemen van de beslissing heeft gehoord of in kennis heeft gesteld van nieuwe elementen in het dossier van verzoeker. Ook het gebrek aan toevoeging van bepaalde documenten aan het administratief dossier waaronder het advies van het cgvs ivm het statuut van veilig land een schending van de zorgvuldigheid uitmaakt.

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation".

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld' om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen". Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de beslissing kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte).

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen" , "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen".

De Raad van State stelt :

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken" , "De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De

bevoegde overheid wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu heeft verzoeker geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde het cgvs, noch in enig advies van deze Dienst. Laat staan dat betrokkene gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de beslissing gestoeld op deze stukken of het gebrek aan stukken.

DERDE ONDERDEEL

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan - het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (HvJ C-135/99 P, Ismeri Europa t. Rekenkamer, punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 Primex Produkte Import-Export e.a. t. Commissie, punt 59)

De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen „aanmerkelijk kan raken in hun belangen". Alzo dient de asielprocedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een „bezwarend besluit" kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21; HvJ C-32/95 P, Commissie t. Lisrestal e.a., punten 31-34);

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; Commissie t. Lisretal e.a., punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, Hoffmaan-La Roche t. Commissie, punt 14; HvJ C-269/90, Technische Universität München, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, Nederland en PTT t. Commissie, punt 45)

Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat:

"... lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor

en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielprocedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier." (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21);

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij is op 26.09.2012 overgegaan tot het nemen van een beslissing houdende een niet in overwegingneming van de asielaanvraag;

[...]

Uit het voorgaande is reeds genoegzaam gebleken dat voorafgaand aan het nemen van de beslissing verzoeker op geen enkele wijze in kennis werd gesteld van nieuwe elementen dewelke eventueel invloed zouden hebben op zijn dossier laat staan dat verzoeker werd uitgenodigd teneinde gehoord te worden omtrent deze nieuwe elementen voorafgaand aan het nemen van een beslissing in hoofde van verweerder;

Voorts dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet in kennis werd gesteld van het advies van het cgvs zoals overgemaakt aan de Koning voorafgaand aan het KB van 26.12.2012, laat staan dat het advies is toegevoegd aan het administratief dossier.

Dat rekeninghoudend met het bovenstaande zowel het algemene rechtsbeginsel van het hoorrecht/-plicht als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn zodoende dat verzoeker alsdan ook verzoekt onderhavig middel ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienovereenkomstig de beslissing zoals genomen door verweester nietig te verklaren;"

3.1.2. De Raad stelt vast dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 december 2012, in aanwezigheid van zijn raadsman, door verweerder werd gehoord. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat werd tekortgekomen aan de vereiste om hem te horen. De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing een antwoord is op verzoekers asielaanvraag en er geen sprake is van een tucht- of beroepsprocedure. Zijn theoretische beschouwingen omtrent de regels die zouden dienen te worden gevolgd in het raam van dergelijke procedures zijn dan ook geenszins ter zake.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeker niet kan stellen dat hij geen kennis had van de essentiële gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen is op basis van de inlichtingen die hij zelf aan verweerder verstrekke.

Gelet op het feit dat het administratief dossier van verweerder bestaat uit de inlichtingen die verzoeker zelf aan verweerder meedeelde blijkt ook niet waarom hij meent dat een inzage van dit dossier, voorafgaand aan zijn gehoor, enig nut kon hebben. Verzoeker toont met zijn academische toelichtingen, die geen betrekking hebben op de in casu toepasselijke asielprocedure, niet aan dat zijn bewering dat hij zijn dossier niet kon inkijken hem enig nadeel heeft berokkend of dat de bestreden beslissing hierdoor niet op regelmatige wijze is tot stand gekomen. Er blijkt ook niet dat verzoeker op enig ogenblik inzage in zijn dossier heeft gevraagd en dat verweerder hem dit heeft geweigerd.

Voorts moet worden aangegeven dat uit de door verzoeker aangevoerde bepalingen niet kan worden afgeleid dat er op de commissaris-generaal een verplichting zou rusten om het advies dat is voorzien in artikel 57/6/1, vierde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) mee te delen aan een vreemdeling wiens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen of dat dit advies in het administratief dossier dat met betrekking tot deze vreemdeling wordt bijgehouden zou dienen te worden opgenomen (cf. RvS 5 februari 2013, nr. 9452 (c)). In dit verband moet worden toegelicht dat het verzoeker vrij stond om, indien hij meende dat de inhoud van dit advies in voorliggende zaak van belang was, aan de commissaris-generaal de inzage te vragen. Er blijkt evenwel niet dat hij dit heeft gedaan en de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur legt enkel een (passieve) openbaarheid op verzoek op (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Verzoeker, die bovendien wordt bijgestaan door een advocaat, kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat hij de inhoud van dit advies niet te kon verifiëren. Daarenboven zijn de conclusies van het onderzoek dat door de commissaris-generaal werd doorgevoerd en op basis waarvan werd besloten om

onder meer Albanië op te nemen in artikel 1 van het koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012) opgenomen in het verslag aan de Koning dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Verzoeker kon, middels een eenvoudige lezing van het Belgisch Staatsblad, bijgevolg reeds kennis nemen van het gegeven dat de commissaris-generaal adviseerde om Albanië op te nemen in een lijst van veilige landen van herkomst en van het voorbehoud dat hij maakte.

De Raad benadrukt tevens dat uit de hem voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze werd voorbereid en dat rekening werd gehouden met alle dienstige gegevens.

Een schending van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van de verdediging met het recht op tegenspraak, van de zorgvuldigheidsplicht, van het fair play-beginsel en van het hoorrecht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Doordat verwerende partij in haar beslissing opwerpt dat :

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden, kan worden aangetoond dat er algemeen gezien op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28.07.1951, zoals bepaald in art. 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4;

Bij K.B. van 26.05.2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst;

Terwijl art. 57/6/1 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Dat verweerder de asielaanvraag niet in overweging neemt steunend op bovenstaand artikel stellende dat Albanië behoort tot de lijst van de veilige landen en dit zonder enige individuele toetsing;

Door verweerder wordt er verwezen naar K.B. van 26.05.2012 tot uitvoering van het art. 57/6/1,4° lid van de Vreemdelingenwet;

Dit K.B. wordt als stuk 3 toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift;

Bij nazicht van het K.B. en meer in het bijzonder het verslag aan de Koning dient vastgesteld te worden dat het K.B. op onwettige wijze tot stand is gekomen en geheel indruist tegen de formaliteiten zoals vermeld in art. 57/6/1 Vreemdelingenwet;

Dat voorafgaand aan het uitvaardigen van een K.B. men in casu dient vast te stellen of dat er sprake is van een onveilig land of niet, art. 57/6/1 duidelijk stelt dat deze beslissing dient te stelen op verschillende informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten, uit de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en alle andere relevante internationale organisaties;

In casu dient vastgesteld te worden dat bij het tot stand komen van het K.B. van 26.05.2012 er geen enkele van bovenstaande informatiebronnen werd geraadpleegd niettegenstaande dit wettelijk werd opgelegd alvorens over te gaan tot het publiceren van een KB.

De Koning, dan wel zijn gevolmachtigde heeft zich er enkel toe vergenoegd advies op te vragen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staat[...llozen in casu de verwerende partij in onderhavig geding;

Advies hetwelk bovendien op heden niet werd medegedeeld aan verzoeker noch werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Feit is alleszins dat het K.B. op onrechtmatige wijze en in strijd met art. 57/6/1 tot stand is gekomen en alsdusdanig kan er hiermede ook geen rekening gehouden worden;

Dat verwerende partij op basis van een onwettig Koninklijk Besluit geoordeeld heeft dat art. 57/6/1 in casu toepassing vindt en Albanië alsdusdanig als een veilig land aanschouwd kan worden zodoende dat zij een beslissing tot niet in overwegingneming zou kunnen nemen;

Dat de beslissing van verwerende partij alsdus op basis van bovenstaande motivatie vernietigd dient te worden;

Terwijl verzoeker een argumentatie heeft opgeworpen tijdens het verhoor, dat onvoldoende individueel getoetst is door verweerder daar deze er zich mee vergenoegd heeft te oordelen op basis van algemeenheden zonder in concreto standpunt in te nemen en met miskennen van de voorwaarden vervat in artikel 48/4 vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM;

Overwegende dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte. Dat deze motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel daartelt;

Daarenboven bepaalt art. 62 Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;

*"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient" (Cons. Etat 12 mei 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E. 1989)
Bovendien bepaalt de Wet van 26 juli 1991 dat de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag dient aan te duiden waarop zij deze beslissing steunt;*

Deze motivering dient bovendien afdoende te zijn;

Het CGVS is, wanneer zij een beslissing neemt over het al dan niet toekennen van de hoedanigheid van vluchteling en/of subsidiaire bescherming, gebonden aan de formele en materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de beslissing van het CGVS dd. 12.12.2012 geenszins aanzien kan worden als voldoende gemotiveerd. Nergens wordt in concreto weergegeven waarom verzoeker de hoedanigheid van vluchteling/subsidiaire bescherming niet zou kunnen krijgen op basis van pertinente gegevens en objectieve maatstaven;

Dat verzoekster op een zeer coherente wijze zijn verhaal naar voren heeft gebracht hetgeen ondermeer blijkt uit het feitenrelaas van onderhavig verzoekschrift en uit het administratief dossier.

Dat verzoeker vooreerst verwijst het verweer omtrent het feit dat Albanië geen veilig land is en het KB onwettig tot stand is gekomen.

Elk individueel geval dient individueel onderzocht te worden en niet op basis van algemeenheden, dit principe wordt in de bestreden beslissing duidelijk met de voeten getreden.

Dat het in casu buiten kijf staat dat indien verzoeker zou worden teruggestuurd hij ernstig voor zijn leven moet vrezen en zijn fysieke integriteit.

Verzoeker is van oordeel dat zijn rechten geschonden zijn mocht de beslissing van verweerder gevolgd worden zonder verder onderzoek in concreto waarbij er duidelijk rekening wordt gehouden met alle individuele elementen.

Rekening houdend met het bovenstaande is verzoekster aldus de mening toegedaan dat verweerder tot een onredelijk besluit is gekomen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht onder meer inhoudt dat verweerder het nodige moet doen teneinde zich te informeren.

in deze ziet verzoekster de hoorplicht onder meer geschonden als de plicht in hoofde van verweerder om zich volledig in te lichten in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel dat verweerder de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (R.v.St., 167.411, 2 februari 2007)

Tevens vereisen de rechten van verdediging dat aan verzoeker de mogelijkheid wordt geboden zich voorafgaand aan het nemen van een beslissing in al hun rechten te verdedigen temeer indien hen verweten wordt bepaalde feitelijkeheden niet te hebben aangetoond.

Dat verzoeker dan ook de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting geschonden is;

Op grond hiervan dient de beslissing van het CGVS dd. 12.12.2012 als onrechtmatig aanzien te worden en vernietigd te worden

Overwegende dat verzoekster daarenboven de mening is toegedaan dat verwerende partij tevens inbreuk pleegt op het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play, gelet op de weinig gemotiveerde beslissing en de quasi-automatische afwijzing op basis van een algemene formulering zonder een onderzoek in concreto op basis van de individuele elementen van het dossier.

Op geen enkele wijze wordt er ingegaan op het vraagstuk met betrekking tot art. 48/4, zijnde subsidiaire bescherming.

Er is sprake van subsidiaire bescherming indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van staatloze, naar het land waar hij vroeger verbleef, terugkeert een reëel risico zal lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens het risico, wil stellen.

Dat het een vaststaand gegeven is dat één van de subgronden van subsidiaire bescherming bestaat uit het volgende :

"Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan."

Dat artikel 3 van het EVRM het volgende stelt :

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat uit de feitelijke gegevens zoals hierboven gestipuleerd duidelijk blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van art. 48/4 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM met dien verstande dat gezien zijn huidige medische toestand en de onmogelijkheid voor verzorging in zijn land van herkomst dit een reëel risico vormt op ernstige schade;

Dat zijn fysieke integriteit zoals gewaarborgd door artikel 3 EVRM ernstig geschaad zal worden bij terugkeer.

Dat in het verleden verzoeker reeds zijn linkerbeen verloren heeft ingevolge amputatie naar aanleiding van een infectie zoals opgelopen in zijn land van herkomst, infectie dewelke men op dat ogenblik niet kon voorkomen doch wel te voorkomen was bij degelijke medische verzorging.

Thans vreest verzoeker om zijn volledig linkerbeen te verliezen ingevolge de onmogelijkheid om enerzijds zijn prothese te vernieuwen en anderzijds om bijkomende infecties te voorkomen gezien de schade die de huidige prothese toebrengt aan het gedeelte van het linkerbeen hetwelk hij op dit ogenblik nog heeft.

Dat hoe ernstiger de schade aan de prothese hoe groter het risico op complicaties en infecties in hoofde van verzoeker.

Dezelfde redenering gaat op voor zijn rechtersvoet, daar zijn rechtersvoet in het verleden een huidtransplantatie heeft ondergaan hetwelk op dit ogenblik haar limieten heeft bereikt temeer daar de getransplanteerde huid begint te verduren en diverse scheurtjes begint te vertonen zodoende dat de kans op infecties zeer groot is, dewelke alsdan wederom niet behandeld zouden kunnen worden in zijn land van herkomst met bijkomende amputaties tot gevolg en alsdusdanig volledige immobiliteit van verzoeker.

Dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen met betrekking tot de subsidiaire bescherming in art. 48/4 hetwelk anderzijds een toepassing uitmaakt van art. 3 EVRM.

Dat evenwel met bovenstaande argumentatie geen rekening werd gehouden bij de beoordeling door verweerder.

Dat in het licht hiervan en rekening houdend met het bovenstaande de beslissing van het CGVS dient nietig verklaard te worden.”

3.2.2.1. Er moet worden opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker in wezen dat Albanië niet als een veilig land van herkomst in de zin van voormelde wetbepaling kan worden beschouwd. Hij betoogt dat het koninklijk besluit van 26 mei 2012, dat in uitvoering van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet werd opgesteld en waarin Albanië als een veilig land van herkomst wordt aangeduid, niet rechtsgeldig tot stand kwam omdat niet alle vereiste informatiebronnen werden geverifieerd of geconsulteerd. Verzoeker zet uiteen dat hij tot deze conclusie komt ingevolge nazicht van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 en meer in het bijzonder het bij dit koninklijk besluit gevoegde verslag aan de Koning.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verslag aan de Koning waarnaar verzoeker verwijst uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld betreffende de landen die als veilige landen van herkomst zijn opgenomen in artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012:

“De Regering is van oordeel dat deze landen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Verder wordt volgende toelichting verstrekt:

“De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd. Er werd verder nauwe aansluiting gezocht bij het beleid van de overige Europese landen.”

Een lezing van het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012 laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de lijst van veilige landen van herkomst zou zijn opgesteld zonder dat een toetsing gebeurde aan de door de wetgever voorziene criteria op basis van een aantal objectieve informatiebronnen. Uit het advies blijkt daarenboven dat de commissaris-generaal geacht werd het best geplaatst te zijn om een diepgaande analyse van de informatiebronnen door te voeren en dat het advies van de commissaris-generaal werd gevolgd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het koninklijk besluit van 26 mei 2012 niet rechtsgeldig is tot stand gekomen en dat verweerder artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft miskend door vast te stellen dat Albanië dient te worden beschouwd als een veilig land van herkomst en het dus mogelijk is om de asielaanvraag van verzoeker – die niet betwist dat hij een Albanees staatsburger is – niet in overweging te nemen.

In tweede instantie stelt verzoeker dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM werden geschonden omdat de argumentatie die hij aanbracht toen hij door verweerder werd gehoord onvoldoende individueel werd getoetst.

Verzoeker lijkt evenwel uit het oog te verliezen dat verweerder, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, kon beslissen zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer uit zijn

verklaringen niet duidelijk bleek “dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4”. Uit de bestreden beslissing blijkt zonder meer dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd en dat hij, op correcte gronden, heeft vastgesteld dat de socio-economische problemen die verzoeker aanhaalde geen verband houden met de criteria die zijn opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat kon worden besloten dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging diende te worden genomen. Verzoekers bewering dat niet werd ingegaan op de vraag of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is gebaseerd op een onvolledige of incorrecte lezing van de bestreden beslissing.

Door uiteen te zetten dat hij medische problemen heeft toont hij ook niet aan dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De commissaris-generaal heeft er namelijk terecht op gewezen dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek, middels een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te richten tot de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Ook moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van de artikelen 48/4 of 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde miskenning van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over asielaanvragen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM. Deze verdragsbepaling speelt immers enkel “bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van een tegen hem ingestelde vervolging” (zie ook: EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2.2.4. Voorts moet worden toegelicht dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken en niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging, waaronder het recht op tegenspraak, kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

3.2.2.6. Waar verzoeker nogmaals de schending aanvoert van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK